

[Arbejdsministeren]

dighed. For det tredje skal aktiveringsindsatsen adskilles fra dagpengesystemet, så hovedformålet med aktivering ikke længere er at genoptjene dagpengeretten. For det fjerde skal der ske en decentralisering af indsatsen, så de lokale og regionale arbejdsmarkedsmyndigheder får bedre mulighed for at tilpasse indsatsen til de lokale og regionale behov. For det femte skal styringen og administrationen af systemet effektiviseres, bl.a. gennem indførelse af mål- og rammestyring. Og endelig skal der for det sjette indføres en række nye redskaber i indsatsen, og her er det allervigtigste, at disse redskaber skal kunne kombineres frit, så de bedst muligt og helt konkret matcher den lediges og arbejdsmarkedets behov.

Forhandlingerne i efteråret om en ny aktiveringsreform blev ikke stoppet, men kun midlertidigt udskudt. Ifølge finanslovaftalen fortsætter forhandlingerne om aktivering af ledige i 1993. Disse forhandlinger skal resultere i, at den ny lovgivning kan vedtages i Folketinget inden udgangen af juni måned, og regeringen ser gerne, at alle partier hurtigt forhandler sig frem til et forlig på området.

Da et nyt aktiveringssystem er et af regeringens højest prioriterede områder, vil regeringen meget snart tage de fornødne initiativer, så vi kan nå dette mål. De arbejdsløse venter på os og er utålmodige. I Arbejdsministeriet modtager vi en konstant strøm af henvendelser fra ledige, som oplever på deres egen krop, hvor ufleksibelt det nuværende aktiveringssystem er. Det er de centralt fastlagte regler, som er i centrum, ikke den ledige, og hvis der er konflikt mellem disse regler og den lediges behov og ønsker, er det reglerne, der vinder. Sådan bør det naturligvis ikke være.

Vi nåede dog et lille skridt i den rigtige retning i forbindelse med finanslovaftalen, nemlig ved afskaffelse af retten og pligten til uddannelsesstilbud efter det første arbejdstilbud. I stedet skal disse penge og flere til bruges på en behovsorienteret indsats først og fremmest af uddannelsesmæssig karakter, og ligeledes skal der etableres et regionalt forsøg med aktivering efter Zeuthenprincipperne. Men et lille skridt er ikke nok, vi skal helt frem til målet, og det skal gå hurtigt. Zeuthenudvalget har vist vejen, stafetten er blevet afleveret til regering og Folketing. Ingen vil kunne forstå, hvis vi fortsat tøver.

Forhandling

Poul Nødgaard (FP):

Det er blevet en almindelig opfattelse, at ledigheden kan reduceres, hvis offentlige investeringer fremrykkes og forøges, som arbejdsministeren også gav udtryk for. Ingen erfaringer kan imidlertid bekræfte, at øget fremrykning af offentlige investeringer vil reducere ledigheden. Det springer i den forbindelse også i øjnene, at større offentlige anlægsarbejder skal udbydes i EF-licitation, og herved kan de offentlige investeringer, der skal bidrage til en reduktion af ledigheden i Danmark, måske i stedet medvirke til at nedbringe ledigheden i andre EF-lande.

Nej, vejen frem er omfattende skattelettelser, der vil få en særdeles positiv indflydelse på beskæftigelsen, og derfor mener Fremskridtspartiet, at indkomstskattelettelser er et af de væsentligste instrumenter i kampen mod ledigheden. Derfor skal Det Radikale Venstre også have ros for, at partiet igen har fremsat kravet om indkomstskattelettelser.

For at undgå, at stigende offentlige udgifter yderligere forringer beskæftigelsen og skaber balanceproblemer, er det nødvendigt at skabe nye job i den private sektor, og her er netop skattelettelser et fremragende instrument. Skattelettelser, der modsvares af udgiftsreduktioner, vil bl.a. kunne skabe en større indenlandsk efterspørgsel og i øvrigt forbedre konkurrenceevnen. Det er netop vigtigt, at indkomstskattelettelser ikke bare bliver omrokeringer af forskellige skatter og afgifter, men ægte skattelettelser, der modsvares af udgiftsreduktioner.

Skatter og afgifter kan bruges til meget, men desværre ser vi for det meste, at skatter skader virksomhederne og beskæftigelsen. Fremskridtspartiet vil opfordre til, at man fremover bruger skatte- og afgiftslettelser til at skabe bedre konkurrenceevne og større beskæftigelse.

Et andet synspunkt, der har været fremme i debatten, er, at den aktuelle arbejdsmængde må fordeles på en bedre og mere retfærdig måde. Dette syn er baseret på en forestilling om, at arbejdsmængden er konstant, men det er den imidlertid ikke. Mængden af arbejde ændres konstant, og sådan har det været gennem hele historien. Myten om, at arbejdsmængden